

**АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
МАЛКОТО ПЕТЛЕ И
ТУРСКИЯТ СУЛТАН
УНГАРСКА НАРОДНА
ПРИКАЗКА**

chitanka.info

Живяла някога една сиромахкиня. Тя си имала малко петленце с червено гребенче. Петленцето било много работливо и само си изкарвало прехраната. Ровело с крачката си по двора, намирало си зрънца, буболечки, червейчета и ги кълвяло. Веднъж, като търсело какво да хапне на бунището, петленцето намерило една сребърна паричка. Тъкмо в туй време покрай двора на сиромахкинята минал турският султан. Той видял сребърната паричка и казал на петлето:

— Хей, петле, дай ми твоята сребърна паричка! Но петлето се накокошило:

— Не си я давам! Тя си е за моята стопанка!

Тогава турският султан влязъл в двора на сиромахкиня, подгонил петлето, хванал го и насила отнел паричката от човката му. Отишъл в двореца си и я скрил в султанската съкровищница.

Че като се разсърдило онова ми ти петле, че като хвъркнало на плета, че като се развикало:

— Кукуругууу! Султане, султане, дай ми сребърната паричка!

Турският султан се намерил натясно. За да не слуша петлето, той се скрил в двореца си и накарал слугите да затворят всичките прозорци и да заключат вратите.

Но петлето подхвъркнало към двореца, кацнало на един прозорец, захванало да кълве с човка стъклото, да пляска криле и да вика, колкото му глас държи:

— Кукуругууу! Султане, султане, ти ми открадна сребърната паричка! Дай ми я!

Султанът потънал в земята от срам. Разлютил се и заповядал на слугата си:

— По-скоро иди да хванеш петлето и го хвърли в кладенеца, да млъкне най-сетне!

Султанският прислужник издебнал петлето, стиснал го за крачката и го бухнал в кладенеца надолу с главата.

Но петлето, щом паднало на дъното, отворило човката си рекло:

— Водичке, водичке, влизай в моята гушка!

И всичката вода от кладенеца се вляла в човката на петлето. Напълнила го — от краката до гребенчето.

Тогава петлето се измъкнало от кладенеца, тежко-тежко подхвъркнало и пак запърхало на султанския прозорец и високо се развикало:

— Кукуруигууу! Султане, султане, върни ми сребърната паричка!
Турският султан пламнал от яд и високо заповядал на прислужника си:

— Веднага да го хванеш и да го хвърлиш в напалената пещ.

Прислужникът пак издебнал петлето, отнесъл го в кухнята и го запокитил в пламъците на разгоряната пещ.

— Водичке, водичке — мигом заговорило петлето, — излей се от мене и угаси огъня!

Водата изведнъж шурнала през човката му, заляла цялата пещ и угасила огъня.

Ето го петлето отново на султанския прозорец. Още по-силно бие стъклото с крилата си и още по-високо крещи:

— Кукуруигууу! Султане, султане, върни ми сребърната паричка!

Турският султан излязъл от кожата си. Гневни искри захванали да изскачат от очите му.

— Тичай — заповядал той на прислужника си — да го хвърлиш в пчелина! Нека го изпожилят пчелите!

Прислужникът за трети път хванал петлето и го хвърлил в пчелина между кошерите, където бръмчели хиляди пчелички.

— Пчелички, пчелички — помолило се петлето на златните работливи душици, — скрийте се в моите перца, скрийте се в моите крилца!

Пчеличките го послушали и се наврели до една под крилцата му.

А петлето пак подскочило на прозореца:

— Кукуруигууу! Султане, султане, върни ми сребърната паричка!

Турският султан се объркал като пате в кълчища.

— Тичай — заповядал той на прислужника си — да ми го донесеш тук!

— Какво ще правиш? — попитал прислужникът.

— Ще седна отгоре му, ще го смачкам и то ще млъкне завинаги!

Прислужникът за четвърти път хванал петлето и го хвърлил върху килима пред султана. Турският султан седнал отгоре му и го притиснал, но петлето занареждало, както си знае:

— Перца мои, перца, крилца мои, крилца, пуснете всичките пчелички, за да изпожилят турския султан!

Измъкнали се пчеличките изпод крилата на петлето, разбръмчали се, че като почнали да жият султана! По челото, по

ушите, по носа — навсякъде го изпожилили!

Султанът скочил, почнал да играе ръченица и да вика:

— Ой, ой, дявол да го вземе туй петле! Отнеси го в съкровищницата ми, да си намери паричката!

Прислужникът отнесъл петлето в султанската съкровищница, която била пълна догоре с пари. Петлето, без да се мае нито един миг, зинало с човката си и рекло:

— Влизайте, парички, до една в гушата ми!

И всички парички, които турският султан ограбил от сиромасите, до една се намъкнали в гушата на юначното петле. Цели три корита с пари набрала гушата му.

Отишло си петлето вкъщи и предало парите на своята стопанка. Очите на сиромашкинята светнали, като видяла какво е донесло нейното петле. По-голямата част от парите тя раздала на бедните, а по-малката скътала за себе си. И си заживяла, както му е редът.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.